

МОДЕРНІЗАЦІЯ СОЦІАЛЬНОЇ ІНФРАСТРУКТУРИ ЯК ЧИННИК СТАЛОГО РОЗВИТКУ

Кінаш І.П., доц.

*Івано-Франківський національний технічний університет нафти і газу
(м. Івано-Франківськ, Україна)*

Проблема модернізації – комплексна, системна проблема. Вона стосується не тільки промисловості, науко-дослідних робіт, але і соціальної архітектури держави. В умовах переходу держави до сталого розвитку доречно розглядати модернізацію як спосіб приведення економіки, екології, соціальної складової в стан, який відповідатиме новим викликам суспільства. Необхідною умовою сталого розвитку України є створення нової моделі соціального розвитку, у якій визначальну роль відіграватиме розвиток соціальної інфраструктури. Основною метою соціальної інфраструктури є забезпечення високих стандартів добробуту, якісних й комфортних умов проживання населення.

Модернізація соціальної інфраструктури, яка включає усестороннє оновлення, перетворення її істотних рис, стає основою її сталого розвитку. Вона передбачає:

- технологічну модернізацію, що пов'язана зі змінами того набору способів, із допомогою яких вирішуються проблеми забезпеченості населення відповідними благами й ресурсами;
- соціальну модернізацію, що передбачає зміну професійної, соціальної та освітньої структур суспільства у відповідь до вимог, які ставить технологічна модернізація;
- інституційну модернізацію, що пов'язана зі зміною економічних і правових механізмів регулювання інвестування а також, надання послуг, з дотриманням вимог, що пред'являються технологічною модернізацією;
- політичну модернізацію, направлену на створення в країні сприятливих умов для розвитку інвестиційних взаємозв'язків, покращення інвестиційного клімату [1].

Більш детально з'ясуємо особливості соціальної модернізації. Як відомо, соціально-оздоровча та освітньо-духовна інфраструктури допомагають відтворювати людський капітал. Тому, скажімо, модернізація освітньо-духовної інфраструктури дасть змогу зберегти соціальних норм і морально-етичні установки в державі. Цьому сприятиме інфраструктура освіти, яка покликана створювати умови, направлені на виховання та навчання молодого покоління. Важливим принципом соціальної модернізації є побудова ефективних сучасних механізмів функціонування інфраструктури соціального забезпечення, які б зберегли соціальні гарантії населенню та підвищили їх ефективність.

На нашу думку, соціальна інфраструктура може і повинна стати самостійним механізмом соціального і економічного розвитку країни. В даному аспекті соціальна інфраструктура повинна забезпечити додатковий потенціал економічного зростання. Ключовим напрямком її розвитку повинно стати як створення інвестиційної привабливості, так і підвищення ефективності бюджетних вкладень. Першочерговими діями в рамках пріоритету модернізації соціальної інфраструктури повинно стати:

- комплексний аналіз та оцінка, які дають змогу з'ясувати проблеми та оцінити реальний стан її розвитку;
- створення та стимулювання бізнес-проектів;
- розширення інвестиційної привабливості, залучення бізнесу;
- напрацювання нових механізмів фінансування соціальної інфраструктури через державно-приватне партнерство;
- реорганізація інфраструктури соціального забезпечення (нині – це установи державної форми власності, які б могли змінити форму власності в недержавну на засадах державно-приватного партнерства);
- формування системи інформаційної відкритості щодо питань розвитку соціальної інфраструктури.

Основними тактичними діями ефективної соціальної модернізації повинна стати реформа систем освіти та охорони здоров'я. А важливим результатом соціальної модернізації повинно стати оновлення системи встановлення, організації та використання соціальних зобов'язань держави перед громадянами, підвищення якості життя населення.

1. Куценко В.І. Соціальний вектор економічного розвитку / В.І. Куценко. – К. «Наукова думка», НАН України, 2010. – 735 с.

Економічні проблеми сталого розвитку : матеріали Міжнародної науково-практичної конференції, присвяченої пам'яті проф. Балацького О. Ф. (м. Суми, 24–26 квітня 2013 р.) : у 4 т. / за заг. ред. О. В. Прокопенко. – Суми : Сумський державний університет, 2013. – Т. 1. – С. 123-125.